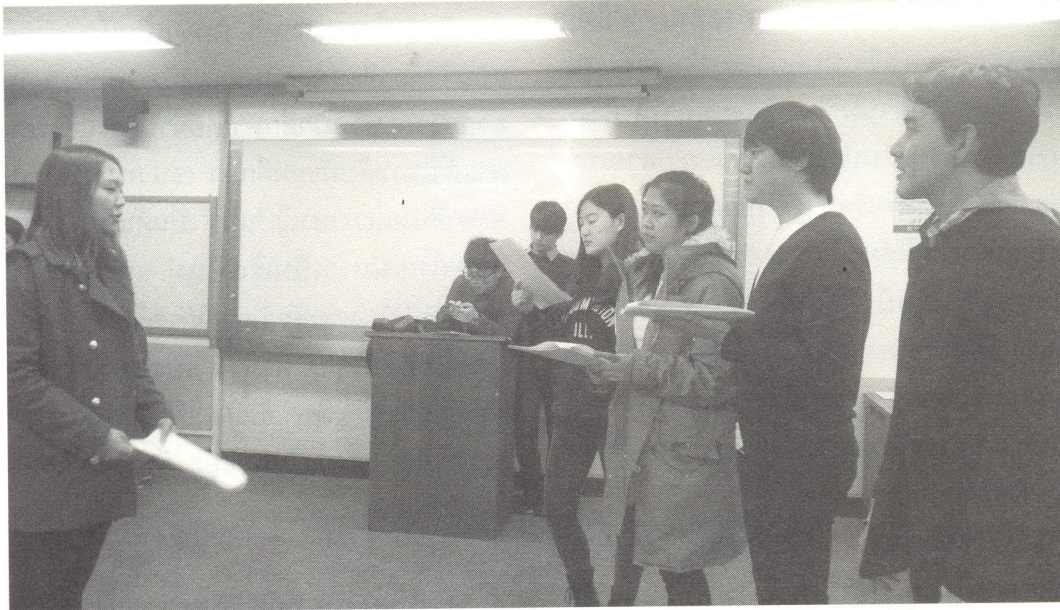

ลี เบียงโด

Professor, Department of Thai Interpretation and Translation, Hankuk University of Foreign Studies.

การสอนภาษาไทย

ในสาธารณรัฐเกาหลี : ปัญหาและข้อเสนอแนะ*

บทนำ

สาธารณรัฐเกาหลีมีมหาวิทยาลัยหลายแห่งที่เปิดสอนภาษาไทยเป็นวิชาเอก วิชาโท และวิชาเลือกเสรีในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยฮันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศได้เปิดสอนภาษาไทยมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1966 ต่อมามหาวิทยาลัยปูซานก็ได้จัดตั้งภาควิชาภาษาไทยพร้อมกับการจัดตั้งมหาวิทยาลัย

ในปี ค.ศ. 1982 และปีต่อมามหาวิทยาลัยฮันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศได้จัดตั้งภาควิชาภาษาไทยอีกแห่งหนึ่งขึ้นที่วิทยาเขตยงอินการเอาใจใส่ในการจัดการเรียนการสอน การสร้างเจตคติที่ดีเพื่อให้เกิดความภาคภูมิใจและมีจิตวิญญาณของความเป็นไทย การทำกิจกรรมต่าง ๆ การสร้างตำราเรียนและหนังสือ ตลอด

*This work was supported by Hankuk University of Foreign Studies Research Fund of 2012.

จนผลงานวิจัยทางวิชาการของคณาจารย์ และความร่วมมืออันดีของคณาจารย์ทุกท่านทั้งอาจารย์คนไทยและคนเกาหลีทำให้การศึกษาภาษาไทยในสาธารณรัฐเกาหลีพัฒนามาจนถึงระดับสูงและทำให้การเรียนการสอนภาษาไทยประสบความสำเร็จเป็นอย่างมากในช่วงระยะเวลา 47 ปีที่ผ่านมา และส่งผลทำให้บริษัทเกาหลีมาลงทุนในประเทศไทยและกลายเป็นตลาดรับรองผู้สำเร็จการศึกษาภาษาไทยจากประเทศเกาหลีได้มาทำงานมากขึ้น และเป็นอีกวัตถุประสงค์หนึ่งที่ทำให้นักศึกษาของมหาวิทยาลัยอันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศและมหาวิทยาลัยปูซานภาษาและกิจการต่างประเทศเลือกศึกษาภาษาไทยและตั้งใจศึกษาอย่างจริงจัง

จากคำกล่าวที่ว่า ภาษาเกาหลี “อ่านง่าย เขียนง่าย แต่พูดยาก” ส่วนภาษาไทยนั้น “พูดง่าย แต่อ่านยาก เขียนยาก” นี้ แม้จะเป็นเพียงทัศนคติของบางคนเท่านั้นก็ตาม แต่เป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นว่าภาษาไทยและภาษาเกาหลีมีความแตกต่างกัน และความแตกต่างของภาษาทำให้นักศึกษาชาวเกาหลีที่สนใจเรียนภาษาไทยต้องพยายามทำความเข้าใจพื้นฐานที่แตกต่างกันนี้ให้ถ่องแท้ ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งที่ยากสำหรับนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยในมหาวิทยาลัยอันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัญหาในการเรียนการสอนภาษาไทยของนักศึกษา ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยอันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศ วิทยาเขตโซล และวิทยาเขตยงอิน พร้อมทั้งข้อเสนอแนะอันนำไปสู่การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยใน

สาธารณรัฐเกาหลีให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ปัญหาเกี่ยวกับการสอนภาษาไทย

การสอนภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาใหม่สำหรับนักศึกษาเกาหลี นับว่าเป็นเรื่องยากผู้สอนจึงต้องมีความอดทนและความพยายามมากกว่าภาษาที่นักศึกษาเคยผ่านการเล่าเรียนมาแล้วในระดับมัธยมศึกษา เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน และภาษาญี่ปุ่นมา เป็นต้น แต่สำหรับภาษาไทยนับว่าเป็นเรื่องใหม่ และยังมีผู้ให้ความสนใจไม่มากนัก ปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยที่ปรากฏ สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประการใหญ่ ๆ คือ ปัญหาเกี่ยวกับนักศึกษาและการเลือกวิชาเรียน และ ปัญหาเกี่ยวกับความต่างของภาษา

1. ปัญหานักศึกษาและการเลือกวิชาเรียน

1.1 ปัญหาที่เกิดจากนักศึกษา

จากการสอนนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยในระดับชั้นปีที่ 1-4 ณ มหาวิทยาลัยอันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศ สามารถแบ่งนักศึกษาได้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มแรกจะตั้งใจเลือกเรียนภาษาไทย เนื่องจากมีเพื่อนเป็นคนไทย มีญาติหรือคนรู้จักทำงานที่ประเทศไทย เคยไปเที่ยวประเทศไทย หรือมีแรงจูงใจอื่น ๆ อีกกลุ่มหนึ่งเป็นนักศึกษาที่ไม่ได้ตั้งใจเลือกเรียนวิชาเอกภาษาไทย แต่เนื่องจากคะแนนและสาเหตุอื่น ๆ ทำให้มาเรียนภาษาไทยโดยที่ไม่มีความรู้และความสนใจเกี่ยวกับประเทศไทยมาก่อน

นักศึกษากลุ่มแรกจะมีบทบาทสำคัญในชั้นเรียน มีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ใส่ใจเกี่ยว

กับภาษาและวัฒนธรรมไทย กลุ่มนี้เมื่อมีโอกาส จะพยายามเดินทางไปประเทศไทย ส่วนนักศึกษา กลุ่มหลัง จะมีความตั้งใจน้อยกว่า กลุ่มแรก ไม่พยายามแสวงหาความรู้เพิ่มเติมนอกห้องเรียน ขาดเรียนบ่อย ๆ เมื่อตามเพื่อนไม่ทัน ก็เกิดความท้อแท้ และนักศึกษายังคงเรียนไปอย่าง ไม่ค่อยมีจุดหมายที่ชัดเจน เนื่องจากนักศึกษามักไม่ทราบว่าเมื่อเรียนภาษาไทยแล้วจะทำงานอะไรได้บ้าง จะนำความรู้ไปประกอบอาชีพอะไร เป็นต้น แต่เมื่อมีโอกาสได้ไปประเทศไทย ได้เรียนภาษาไทยมากขึ้นในชั้นปีที่ 3 ไปแล้ว ก็ จะเริ่มสนุก และกระตือรือร้นที่จะเรียนมากขึ้น

อีกประการหนึ่ง นักศึกษามักใช้เวลาเรียน ไม่ต่อเนื่องกัน โดยเฉพาะนักศึกษาชายที่ต้องไปรับราชการทหาร 2 ปี หรือนักศึกษาบางคน ไปศึกษาภาษาอังกฤษที่ต่างประเทศก่อนจะ

กลับมาลงทะเบียนเรียนภาษาไทยต่อ จึงทำให้ การเรียนภาษาไทยหยุดชะงักไป และเมื่อกลับมาเรียนต่อก็ได้ลืมภาษาไทยไปเกือบทั้งหมด แล้ว

1.2 ปัญหาที่เกิดจากการเลือกเรียน รายวิชา

หลักสูตรภาษาไทยที่มหาวิทยาลัยฮันกู๊ก ภาษาและกิจการต่างประเทศมี 2 หลักสูตร คือ หลักสูตรแรกซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อผลิตบัณฑิต ที่เป็นผู้เชี่ยวชาญการใช้ทักษะภาษาไทย ทั้งการ ฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน รวมทั้งเป็น ผู้รอบรู้เกี่ยวกับไทยศึกษาและวัฒนธรรมไทย และอีกหลักสูตรหนึ่ง มีวัตถุประสงค์เพื่อผลิต บัณฑิตที่มีเชี่ยวชาญด้านการแปล การล่าม และ ความเข้าใจข้ามวัฒนธรรมระหว่างวัฒนธรรม เกาหลีกับวัฒนธรรมไทย

หลักสูตรทั้งสองหลักสูตรได้ผ่านการรับรองจากผู้เชี่ยวชาญด้านการสอน ซึ่งหลักสูตรประกอบด้วยรายวิชาฝึกทักษะ เช่น สนทนาภาษาไทย ระดับต้น ระดับกลาง ระดับสูง หรือวิชา มัลติมีเดียระดับต้น และระดับกลาง เป็นต้น แต่ปัญหาเกิดจากนักศึกษามีโอกาสเลือกรายวิชาที่ไม่ต่อเนื่องกัน เพราะนักศึกษามีโอกาสจะเลือกเรียนวิชาใดก็ได้ เช่น สามารถเลือกเรียนวิชาสนทนาในระดับกลางก่อนเรียนสนทนาในระดับต้นก็ได้ หรือจะลงทะเบียนเรียนวิชาสนทนา ระดับกลาง พร้อมกับกับสนทนาในระดับสูง จึงทำให้นักศึกษาไม่ได้พัฒนาไปตามลำดับขั้นของการฝึกทักษะด้านภาษานักศึกษาบางคนจึงมีทักษะการใช้ภาษาที่พัฒนาไปได้ช้าหรือบางคนก็รู้สึกเหมือนเรียนเนื้อหาซ้ำไปซ้ำมา

ปัญหาสองประการข้างต้นเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้การสอนภาษาไทยในระยะสั้น ๆ อาจไม่สัมฤทธิ์ผลได้ อีกประการหนึ่ง คือ ต้องยอมรับว่าภาษาไทยเป็นวิชาที่ยากสำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติ โดยเฉพาะชาติที่มีภาษาแม่ต่างกับภาษาไทยในหลาย ๆ องค์ประกอบ ซึ่งจะได้กล่าวอย่างละเอียดต่อไป

2. ปัญหาความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาเกาหลี

จุดเด่นของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ณ มหาวิทยาลัยฮันุกุกภาษาและกิจการต่างประเทศ คือ นักศึกษาทุกคนจะมีโอกาสได้เรียนกับอาจารย์เจ้าของภาษา และได้ฝึกทักษะการฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน โดยตรงกับเจ้าของภาษา ซึ่งในหลักสูตรหากเป็นวิชาปฏิบัติได้กำหนดจำนวนนักศึกษาไว้กลุ่มละไม่

เกิน 20 คน และเพิ่มเติมเวลาเรียนจาก 2 คาบ เป็น 3 คาบ ทำให้นักศึกษาได้มีเวลาฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่างเต็มที่และทั่วถึงกัน

ปัญหาการเรียนภาษาไทยของนักศึกษาเกาหลี ซึ่งเป็นปัญหาที่เกิดจากความต่างของภาษา ที่ปรากฏจากการสังเกตในชั้นเรียนสามารถกล่าวได้ดังต่อไปนี้

2.1 ปัญหาด้านการฟัง

การฟังนับเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดสำหรับการเรียนภาษา การฟังประกอบด้วย

การสนทนาระหว่างเจ้าของภาษาด้วยกัน ทำให้นักศึกษาภาษาในฐานะภาษาต่างประเทศไม่สามารถเข้าใจได้ครบถ้วนทั้งหมด เพราะการใช้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติของเจ้าของภาษานั้น เร็วเกินไปสำหรับผู้เริ่มต้นเรียน แต่เมื่อนักศึกษาเกิดความคุ้นเคยกับเสียงของผู้สอนในระยะหนึ่งแล้ว ก็จะสามารถจับเสียงและจังหวะของการพูดได้ อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญของการเรียนการสอนภาษา คือ เจ้าของภาษาควรเป็นผู้ออกเสียงภาษานั้น ๆ ให้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ นักศึกษาสามารถเข้าใจเนื้อหาของภาษาได้อย่างถูกต้อง และเมื่อนักศึกษาฟังได้อย่างถูกต้องแล้ว ก็จะส่งผลให้การพูดและเขียนถูกต้องด้วย จากการสังเกตพบว่าปัญหาที่เกี่ยวกับการฟังดังปรากฏต่อไปนี้

2.1.1 ปัญหาที่เกิดจากเสียงสระคล้ายกันในภาษาไทยมีสระ - และ - ซึ่งออกเสียง

คล้ายกัน นักศึกษาไม่สามารถจำแนกเสียงสระ ทั้งสองนี้ได้ จึงทำให้นักศึกษาพูดหรือเขียนสอง เสียงนี้ผิดเสมอ ๆ สาเหตุที่ทำให้นักศึกษาไม่สามารถจำแนกเสียงสระสองเสียงนี้ได้ เนื่องจาก ปัจจุบันในภาษาไทย เสียงสระ *เอ*, *อ* ออกเป็นเสียงเดียวกัน นอกจากนี้ทั้งสองเสียงนี้ต่างกันในระดับลิ้นซึ่งใกล้เคียงกัน โดยเสียงสระ - มีตำแหน่งลิ้นสูงกว่าเสียงสระ - แ- เพียงเล็กน้อย จึงเป็นผลให้นักศึกษาเกิดความสับสนระหว่างเสียงสระสองเสียงนี้

เช่น

เผ็ด ออกเสียงเป็น

แผ็ด

เปิด

แป็ด

แก่ง

แก้ง

2.1.2 ปัญหาที่เกิดจากเสียงสระสั้น-ยาว เนื่องจากเสียงสระสั้น-ยาวในภาษาไทย ไม่มีผลต่อความหมาย การออกเสียงขึ้นกับอารมณ์ ความรู้สึกของผู้พูดว่าจะเน้นเสียงยาวหรือเสียงสั้น แต่ในภาษาไทย เสียงสั้นยาวมีอิทธิพลต่อความหมายของคำ ซึ่งทำให้ความหมายแตกต่างกันได้ เช่น คำว่า ไกล-ไกล สองคำนี้มีความหมายตรงกันข้าม หากออกเสียงสระสั้น-ยาวผิดพลาด ก็จะทำให้ความหมายไม่ตรงตามที่ต้องการจะสื่อสารได้ อีกประการหนึ่ง เกิดจากการออกเสียงภาษาไทยที่ไม่ตรงตามรูปสระ เช่น คำว่า เก่ง เล่น จะออกเสียงสระเป็นเสียงสั้น ทั้ง ๆ ที่รูปสระ เป็นเสียงยาวหรือคำว่า น้ำ ก็ออกเสียงเป็นเสียงยาว ทั้ง ๆ ที่

รูปสระเป็นเสียงสั้น ซึ่งคำเหล่านี้ นักศึกษาจะต้องสังเกตและจดจำเอง

2.1.3 ปัญหาที่เกิดจากเสียงวรรณยุกต์

วรรณยุกต์ของไทยมี 5 เสียง แต่ละเสียงมีความสำคัญเป็นหน่วยเสียง คือส่งผลให้คำมีความหมายแตกต่างกัน ตรงกันข้ามกับเสียงเน้น (stress) ในภาษาเกาหลี นักศึกษาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศมักมีความกังวลเกี่ยวกับเสียงวรรณยุกต์มากที่สุด เนื่องจากในภาษาไทยเมื่อออกเสียงวรรณยุกต์ผิด ก็จะทำให้ความหมายของคำนั้นผิดไปด้วย การเน้นเสียงในภาษาเกาหลีส่วนใหญ่เพื่อต้องการแสดงอารมณ์และความรู้สึกเท่านั้น ไม่ได้ทำให้ความหมายของคำเปลี่ยนแปลงไป ดังนั้น นักศึกษาภาษาไทยชาวเกาหลีจึงไม่เข้าใจว่าเมื่อออกเสียงวรรณยุกต์ผิดก็จะทำให้การใช้ภาษาผิดไปอีกด้วย

เช่น

อยาก	ออกเสียงเป็น	ยาก
รู้สึก	ออกเสียงเป็น	รู้สึก
กินข้าว	ออกเสียงเป็น	กินเช่า
มาเมื่อไร	ออกเสียงเป็น	มาเมื่อไร

จากที่กล่าวมาข้างต้น ทักษะการฟังจึงเป็นทักษะที่มีความสำคัญยิ่งในการที่จะช่วยให้นักศึกษาสามารถจับใจความได้ เมื่อนักศึกษาสามารถที่จะเข้าใจความหมายที่ผู้สอนต้องการสื่อสารได้ระดับหนึ่งแล้ว จึงทำให้การเรียนการสอนสามารถดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น แต่ถ้าหากผู้สอนพูดเร็ว หรือพูดเป็นธรรมชาติของเจ้าของภาษาแล้ว ก็อาจทำให้นักศึกษาไม่สามารถเข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้ ผลที่เกิดขึ้น คือ นักศึกษาจะเกิดความท้อแท้ ขาด

กำลังใจ เกิดความเบื่อหน่าย เลิกสนใจ และไม่ติดตาม บทเรียนนั้นอีกต่อไป

2.2 ปัญหาด้านการพูด

ตามธรรมชาติของการเรียนภาษานั้น ทักษะด้านการพูดจะสัมพันธ์กันกับทักษะการฟัง ในภาษาไทย ทักษะการพูดจะง่ายกว่าทักษะการอ่านและการเขียน เนื่องจากไวยากรณ์ภาษาไทยไม่ต้องผันคำกริยาไปตามลักษณะของประธานเหมือนภาษาเกาหลี เช่นประโยคที่ว่า

“ผมกินข้าว” “วินัยชวนสุตมากินข้าวด้วยกัน” “นักกีฬาฟุตบอลไปกินข้าวพร้อมกันทั้งหมด” ประโยค เหล่านี้แสดงให้เห็นว่าทุกประโยคใช้คำกริยาหลักคำเดียวกันคือ “กิน” การพูดภาษาไทยจึงง่ายกว่าการเขียน เพราะคำกริยาหลักไม่ต้องผันตามวิภัติปัจจัยเช่นเดียวกับภาษาเกาหลี แต่นักศึกษาในชั้น เรียนมีความสามารถในการพูดที่แตกต่างกัน สาเหตุมาจากหลายประการ เช่น บางคนมีความกล้าที่จะพูด บางคนก็ขี้อาย ไม่มีความมั่นใจในการแสดงออก จึงมักจะออกเสียงเบา ๆ จากการสังเกตพบว่า ปัญหาการพูดมีเหตุมาจากความแตกต่างทางภาษาระหว่างภาษาเกาหลีกับภาษาไทย ซึ่งสามารถกล่าวได้ดังต่อไปนี้

2.2.1 การออกเสียงพยัญชนะต้นในภาษาไทย

ในภาษาเกาหลีไม่มี ฟ เป็นพยัญชนะต้น ดังนั้นนักศึกษาจึงออกเสียง ฟ เป็น พ เช่น คำว่า กาแฟ จะออกเสียงว่า กาแพ บุปเฟ่ต์ ออกเสียงว่า บุปเพ่ หรือเสียง ฝ ออกเสียงเป็น ผ เช่นคำว่า ฝีมือ ออกเสียงเป็น ผีมือ คำว่า ไฟฟ้า ออกเสียงเป็นไฟผ่า

ในภาษาเกาหลี ไม่มีพยัญชนะ ย เป็นพยัญชนะต้น เช่น คำว่า ผู้หญิง จะออกเสียงว่า ผู้ยั้ง อย่างยิ่ง จะออกเสียงว่า อ่างยั้งในภาษาเกาหลีไม่มีพยัญชนะต้นเสียง ง เช่น คำว่า ทำงาน จะออกเสียงว่า ทำอาน

2.2.2 การออกเสียงสระ

นักศึกษามักออกเสียงสระที่ไม่มีใช้ในภาษาเกาหลี ได้แก่ สระเอื้อ ซึ่งเกิดจากเสียงอือประสมกับเสียงอา เช่น คำว่า เรือ เมือง เพื่อน เครื่อง

สระอัว เช่น คำว่า หลวง มวย สวย สระเออ เช่น คำว่า เต็ม เพิ่ม เริ่ม เทอม เสริม หรือสระที่มีใช้ในภาษาเกาหลี แต่ประสมกับเสียงพยัญชนะสะกดที่ไม่มีในภาษาเกาหลี ก็ทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับการพูดเช่นกัน เช่น สระออตามด้วยเสียงสะกด ย ในคำว่า คอย ไม่ค่อย หน้อย ปล่อย อร้อย ฯลฯ

2.2.3 การกลมกลืนเสียง

ในภาษาเกาหลีมีการเชื่อมโยงเสียงของพยัญชนะเพื่อให้การออกเสียงเป็นไปตามธรรมชาติ

ดังคำว่า **없나요** ออกเสียงเป็น **엄나요** หรือคำว่า **한국말** ออกเสียงเป็น **한궁말** ดังนั้น ผู้เรียนเกาหลีจึงมักออกเสียงคำว่าเหมือนกัน เป็น เหมือนกัน คำว่า คู่กันกับ เป็น คู่ยกกับ คำว่าเช่นกัน เป็น เช่นกัน คำว่า เป็นเพื่อนกัน ออกเสียงว่า เป็นเพื่องัน เพราะจะเชื่อมโยงเสียง ง เข้า กับเสียง ก ซึ่งจะออกเสียงง่ายกว่า เสียง น ในพยัญชนะสะกด และตามด้วยเสียง ก ซึ่งเป็นพยัญชนะ ต้น

จากที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่าปัญหาเกี่ยวกับการพูดภาษาไทยจะมีความสัมพันธ์กับวิธีการ

ออกเสียงในภาษาแม่มากที่สุด นักศึกษาจึงมักมีปัญหาในเรื่องการออกเสียงพยัญชนะต้นเสียงสระ และเสียงพยัญชนะสะกดที่แตกต่างกันกับภาษาแม่ ที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือภาษาไทยเป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์เป็นหน่วยเสียง (phoneme) เมื่อออกเสียงแตกต่างกัน เช่น คำว่า (ลี) ชาว (อ่าน) ชาว และ (กิน) ข้าว จึงทำให้คำนั้นมีความหมายที่แตกต่างกันด้วยเรื่องของเสียงวรรณยุกต์จึงเป็นปัญหาสำคัญเกี่ยวกับการพูดของนักศึกษาเกาหลีด้วยเช่นกัน

2.3 ปัญหาด้านการอ่าน

การอ่านภาษาไทยนับว่าเป็นเรื่องยาก ไม่เฉพาะคนต่างชาติเท่านั้น แม้แต่คนไทยเองก็มักอ่านผิดเสมอ เพราะภาษาไทยเขียนติดกันไปจนจบประโยค จึงจะเว้นวรรค ไม่ได้เว้นเป็นคำ ๆ อย่างในภาษาเกาหลี ดังนั้น นักศึกษาที่ไม่มี ความชำนาญก็มักเกิดปัญหาว่าจะหยุด เว้นวรรคอ่านที่คำใด การอ่านจึงมักเป็นปัญหาที่ทำให้ให้นักศึกษาเกิดความเครียด ท้อแท้ และไม่สนุก แต่ถ้าผู้สอนกระตุ้นให้เกิดความต้องการที่จะเรียนรู้ได้ ก็อาจทำให้นักศึกษารู้สึกว่าเป็นเรื่องที่ทำหายที่จะอ่านให้ถูกต้อง ข้อสังเกตเกี่ยวกับการอ่าน สามารถกล่าวได้ดังนี้

2.3.1 การอ่านที่เกิดจากการเขียนคำติดกัน

การอ่านได้อย่างคล่องแคล่วและถูกต้องมีหลายวิธี บางคนใช้วิธีกวาดสายตาไปจนจบประโยค ก่อนที่จะอ่านออกเสียง บางคนใช้นิ้วช่วยชี้คำไล่สายตาไปที่ละคำจนจบประโยค อย่างไรก็ตาม การอ่านที่จะเก็บความได้พร้อมกับออกเสียงถูกต้องนั้น เกิดจากการฝึกหัดอ่านอย่างสม่ำเสมอ จนเกิดความคุ้นเคยกับภาษา

และทราบได้เองว่าคำที่อ่านจะจบลงที่ใด เช่น ในประโยคที่ว่า “ช่างตัดผมบอกว่าผมไม่ต้องรับสระผม เพราะผู้หญิงทำผมช้ากว่าผู้ชาย” (ดัดแปลงเพิ่มเติมจากหนังสือ สวัสดิ์@สนทนา ภาษาไทยชีวิตประจำวัน, 2007, : 220)

นักศึกษาที่ไม่ชำนาญในการอ่าน อาจแบ่งวรรคอ่านดังนี้ “ช่างตัด ผมบอกว่าผมไม่ต้องรับสระผม เพราะผู้หญิงทำ ผมช้ากว่าผู้ชาย” ซึ่งก็อาจจะไม่เข้าใจความหมายของประโยคนี้ได้ การอ่านที่เว้นวรรคผิดเช่นนี้ ในบางครั้งกลายเป็นเรื่องล้อกันสนุก ๆ เช่นการอ่านประโยคนี้ว่า “ยานี้ดี กินแล้วแข็งแรง ไม่มีโรคภัยเบียดเบียน” ทำให้ความหมายเปลี่ยนไปเป็นตรงกันข้าม จากยานี้ดี เป็นไม่ดีไปได้ ซึ่งที่ถูก ควรจะอ่านว่า “ยานี้ดี กินแล้วแข็งแรง ไม่มีโรคภัยเบียดเบียน”

2.3.2 การอ่านคำควบกล้ำ

ปัญหาเรื่องคำควบกล้ำในภาษาไทย กล่าว

ได้ว่าเป็นเรื่องยากของนักศึกษาภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ หากเป็นเสียงควบ “คร” เช่น คำว่า “ครบครัน” คล คำว่า คลี่คลายคว ในคำว่า เคว้งคว้าง เมื่อไปอยู่ในประโยคก็จะอ่านได้ไม่ยาก เช่น บ้านของฉันมีเครื่องอำนวยความสะดวกครบครัน แต่ถ้าเป็นเสียงกร กว ก็จะทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับการอ่าน เพราะ ก สามารถเป็นตัวสะกดได้ เช่น ในประโยคที่ว่า

“แล้วเขาทั้งสองก็ลากลับตามสามทุ่มครึ่ง”

นักศึกษามักอ่านเป็น ลาก-ลับ ซึ่งไม่ถูกต้อง

“คุณคิมอินซังไปเรียนที่เมืองไทยปีกลายนี้เอง” คำนี้ ต้องอ่านว่า ปี-ก-ลาย ซึ่งหมายถึง ปีที่แล้ว แต่นักศึกษาอาจจะอ่านว่า ปี-ก-ลาย ซึ่งมีความหมายไม่ตรงกับที่ต้องการจะสื่อในประโยคนี้ หรือใน คำว่า กับแก้ม นักศึกษาก็มักจะอ่านว่า กับ แก-ล้ม เป็นต้น

2.3.3 การอ่านคำควบไม่แท้

อีกลักษณะหนึ่งที่ทำให้การอ่านเป็นเรื่องยาก ก็คือ คำที่มีพยัญชนะต้นเป็นพยัญชนะควบไม่แท้ ได้แก่คำว่า จริง สระน้ำ เสริม เสรีจ คำเหล่านี้ นักศึกษามักออกเสียงอ่านตามที่ปรากฏคือ จะ-ริง สระหะ สระหริม สระหรีด ทำให้อ่านผิด ทั้งที่จริงแล้วคำลักษณะนี้ ในภาษาเกาหลีก็มี เช่น คำว่า **있는** ไม่ออกเสียงพยัญชนะ **ㅁ** หรือคำว่า **없나요** ไม่ออกเสียง **ㅁ** เป็นต้น ทั้งนี้ นักศึกษาต้องจดจำเป็นคำ ๆ ว่าคำใดออกเสียงอย่างไร จึงจะอ่านได้อย่างถูกต้อง ปัญหาเกี่ยวกับการอ่านในภาษาไทยจึงเป็นปัญหาหลักของนักศึกษาที่ยังไม่มีความเชี่ยวชาญ

2.3.4 การอ่านคำที่ยืมจากภาษาอื่น

ภาษาไทยนั้นมีการยืมคำมาจากภาษาบาลี-สันสกฤต เขมร ชวา มลายู อังกฤษ และอื่น ๆ อีกหลายภาษา คำยืมเหล่านี้เมื่อนำมาใช้ จึงปรากฏรูปคำเพื่อให้ทราบที่มาของคำ ทำให้เกิดการสะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด เช่น มาตราตัวสะกดแม่กต ซึ่งใช้เสียง ด เช่น คำว่า มนุษย์ อากาศ โอกาส ธุรกิจ อังกฤษ รถยนต์ พุช บัตร์ ฯลฯ มาตราตัวสะกดแม่กน ซึ่งใช้เสียง น เช่น เขียว เอราวัณ กิจการ จราจร วาฬ ผลไม้ ฯลฯ มาตราตัวสะกด แม่กข ซึ่งใช้เสียง ก เช่น เมฆ ความสุข ภาควิชา ฯลฯ มาตราตัวสะกดแม่กบ ซึ่งใช้เสียง บ เช่น ในคำว่า บุฟเฟต์ ภาพ ยีราฟ หรือในคำที่นักศึกษามักอ่านผิดเสมอคือคำว่า ประารถนา ซึ่งมักจะออกเสียงว่า ปรา-รถ-นา คำเหล่านี้ทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับการอ่านทั้งสิ้น นักศึกษาจะต้องจดจำเท่านั้น ซึ่งนับว่าเป็นเรื่องที่ยากสำหรับผู้เริ่มเรียน หรือ

นักศึกษาชาวต่างชาติ อย่างไรก็ตาม คำเหล่านี้มักปรากฏทั่วไปในหนังสือภาษาไทย ถ้า นักศึกษาได้อ่านบ่อย ๆ และสังเกตวิธีการอ่าน ก็จะสามารถจดจำได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น

2.4 ปัญหาด้านการเขียน

กล่าวได้ว่าทักษะการเขียนมีความสัมพันธ์กับการอ่านมากที่สุด อ่านอย่างไร-เขียนอย่างนั้น นักศึกษามักจะเขียนคำตามเสียงที่ตนอ่าน เราจึงพบคำว่า “บนโนนน” แทนคำว่า บนถนน ผู้สอนได้สำรวจปัญหาการเขียนของนักศึกษาจากการที่ให้เขียนบันทึกประจำวันส่งด้วย พบว่านักศึกษาไม่ค่อย เปิดพจนานุกรมเพื่อตรวจสอบการเขียนคำให้ถูกต้อง แต่จะเขียนจากความจำที่เคยได้ยิน และสะกดตามใจตนเอง ซึ่งก็มักจะเขียนผิดเสมอ ๆ เช่น คำว่า พบ นักศึกษาจะเขียนว่า ผบ หรือคำว่า นักศึกษา ก็เขียนว่า นักสิกสา และนักศึกษาไม่ได้ตรวจสอบให้ถูกต้องด้วย การเขียนภาษาไทยจึงเป็นอีกปัญหาหนึ่งสำหรับนักศึกษาที่มีเวลาน้อยและไม่ได้เอาใจใส่กับการเรียนมากนัก สำหรับปัญหาเกี่ยวกับการเขียน ทัว ๆ ไป สามารถกล่าวได้ดังต่อไปนี้

2.4.1 การเขียนรูปพยัญชนะและสระที่คล้ายกัน

ในภาษาไทยมีรูปพยัญชนะและสระคล้ายกันหลายตัว เนื่องจากตัวอักษรที่มี “หัวเข้า” และ “หัว ออก” เช่น พ - ผ, ฟ - ผ, น - ม, ภ - ถ, ส ศ ษ และสระ - กับ สระ - ซึ่งทำให้นักศึกษามักเขียนผิดเสมอ เมื่อเขียนผิดจึงทำให้อ่านผิดไปด้วยและเมื่ออ่านผิดก็จะเขียนผิดเช่นกัน ปัญหาการอ่านกับการเขียนจึงสัมพันธ์กันอย่างแยกไม่ออก นักศึกษาหลายคนเขียน คำ

ว่า กัน เป็น กัม หรือคำว่า น้ำมัน เขียนว่า น้ำ
มัม หรือ น้ำมัน คำว่า พบ เขียนเป็น ผบ เป็นต้น

2.4.2 การใช้คำผิดความหมาย

เมื่อกำหนดให้นักศึกษาเขียนบันทึกประจำวันภาษาไทยเป็นการบ้านก่อนที่จะเข้าเรียนวิชา
สนทนาภาษาไทยนั้น พบว่านักศึกษาทุกคน
พอใจที่จะทำการบ้านส่งบางคนเขียนหลายหน้า
กระดาษเพื่อเล่าให้ฟังว่าวันหยุดสุดสัปดาห์ได้
ทำอะไรบ้าง นักศึกษาบางคนแสดงความตั้งใจ
ด้วยการเปิดพจนานุกรมหาคำศัพท์มาถ่ายทอด
เรื่องราวนั้น และปรากฏคำศัพท์ที่ผิดความ
หมายกับสถานการณ์นั้นๆ เช่นว่า “วันวานผม
ไปเล่นฟุตบอลกับเพื่อนและบรรพบุรุษ” หรือ
“ที่บ้านของคุณมีช่องทาง กระจายเสียงมาก”
แทนที่จะเขียนว่า “บ้านของคุณมีโทรทัศน์หลาย
ช่อง” หรือ “ผู้มาเยี่ยมโปรดคอยอย่างสงบ
เท่านั้น” หรือในประโยคที่ว่า “คุณนำสาวคนนี้
ช่วยเหลือบำรุงน้ำใจฉันเสมอ” หรือ “เมื่อวาน
นี้ผมสูญเสียโทรศัพท์มือถือแล้ว” หรือ “ฉันชอบ
กลอนเกาหลีเพราะให้สันติสุขแก่ฉัน” เป็นต้น
อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนพบว่านักศึกษาที่ตั้งใจ
เขียนบันทึกจะมีพัฒนาการการใช้ภาษาได้ดีขึ้น
อย่างรวดเร็ว และจะช่วยให้เกิดความกล้าเมื่อ
ต้องใช้ภาษาในการสนทนามากยิ่งขึ้นด้วย

2.4.3 การเขียนผิดหลักไวยากรณ์ไทย

ปัญหานี้เป็นปัญหาสำคัญมากเกี่ยวกับการ
เขียน เพราะไวยากรณ์ภาษาเกาหลีต่างกับคำที่
ถูกขยายในภาษาไทยจะปรากฏหลังคำที่ขยาย
เสมอ เช่น สัมโอหวาน ข้าวสารขาว ลูกสาว
สวย แต่ในภาษาเกาหลี จะวางส่วนขยายไว้หน้า
คำที่ถูกขยาย นักศึกษาจึงมักเขียนสลับที่ เช่น
เขียนว่า ใหญ่เมือง แทนคำว่า เมืองใหญ่ หรือ

คำว่า สวยงามสถานที่ ซึ่งที่ถูกคือ สถานที่
สวยงาม เป็นต้น

โครงสร้างประโยคพื้นฐานในภาษาเกาหลี
สามารถจำแนกออกได้ 4 แบบ (ศูนย์เกาหลี
ศึกษา, 2550 : 16) ดังนี้

แบบที่ 1 ประธาน + บทเสริมความ + **이다**
주어 + 보어 + 이다

แบบที่ 2 ประธาน + กริยาคุณศัพท์
주어 + 상태동사

แบบที่ 3 ประธาน + อกรรมกริยา
주어 + 동작 자동사

แบบที่ 4 ประธาน + กรรม + สกรรมกริยา
주어 + 목적어 + 동작 타동사

ในภาษาไทยมีโครงสร้างประโยค คือ

แบบที่ 1 ประโยคความเดียว ประธาน +
กริยา (+กรรม) เช่น ฉันกินข้าว

แบบที่ 2 ประโยคความรวม ประธาน
(มากกว่า 1) + กริยา (มากกว่า 1) +กรรม เช่น
ฉันกับพี่ชอบกินก๋วยเตี๋ยว

แบบที่ 3 ประโยคความซ้อน ประธาน +
กริยา +กรรม มากกว่า 1 และมีคำขยาย เช่น
คนสวยที่กำลังเดินมาเป็นนางสาวไทย

แบบที่ 4 ประโยคซับซ้อน ซึ่งมีหลายแบบ
เช่น ฉันชอบกินก๋วยเตี๋ยว แต่เธอกับเขาชอบกิน
พิซซ่า หรือ ฉันกับพี่สาวชอบกินก๋วยเตี๋ยวแต่
เธอและเขาชอบกินพิซซ่ากับขนมปัง เป็นต้น

เมื่อโครงสร้างของประโยคแตกต่างกัน
นักศึกษาจึงมักแต่งประโยคผิดเสมอ เช่น เมื่อ
ผมจบ เรียน หลังจากเสร็จทำงาน จึงผมกลับ
บ้าน นอกจากนี้ ยังมีปัญหาในเรื่องวางส่วน

ขยายสลับที่ เช่น ในประโยคที่ว่า ฉันลืมชื่อของทุกคนพวกเขา ที่ถูกคือ ฉันลืมชื่อของพวกเขาทุกคน

ความต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาเกาหลีอีกประการหนึ่งคือ ในภาษาเกาหลีมีคำบ่งชี้ประธาน บ่งชี้กรรม และคำบ่งชี้กาลรูปกริยาปัจจุบัน อดีต และอนาคต เมื่อนักศึกษาเกาหลีเขียนภาษาไทยจึงมักเขียนคำบ่งชี้กาลไว้ด้วย เช่นในประโยคที่ว่า “ฉันได้ไปแล้วสวนสาธารณะ เมื่อเดิน เทียบแล้วจบ ฉันได้กินขนมมาก ๆ แล้ว” ซึ่งที่ถูกควรเขียนว่า “ฉันได้ไปแล้วสวนสาธารณะ เมื่อเดินเล่นเสร็จแล้ว ฉันก็ได้กินขนมจำนวนมาก ๆ”

บางครั้งนักศึกษามีความพยายามจะถ่ายทอดความคิด แต่เป็นเพียงการนำคำมาเรียงต่อ ๆ กันเท่านั้น โดยไม่ถูกต้องตามโครงสร้างและความหมายในลักษณะของประโยคภาษาไทย เช่น ผมชอบ เล่นฟุตบอล แต่ผมต่ำกว่าฟุตบอลจึงชู้ใจโดยทันทีทันใด หรือประโยคที่ว่า แล้วผมพร้อมชั้นเรียน สปีดาร์หน้าทีกลางคืน ซึ่งไม่อาจเข้าใจความหมายได้ว่าผู้เขียนต้องการสื่อความหมายใด

นอกจากนี้แล้ว ปัญหาการเขียนยังพบอีกว่านักศึกษบางคนมักวางตำแหน่งของสระและวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง เช่นในคำที่มีพยัญชนะต้นมากกว่า 1 ตัว เช่น คล้าย นักศึกษาเขียนว่า คล้ายลาย หรือคำว่า ไกล นักศึกษาจะวางรูปวรรณยุกต์ไว้ที่พยัญชนะต้นตัวแรก คือ ไกล บางคำที่ประสมกับสระ ออ ก็ จะ วางรูปวรรณยุกต์ไว้ที่สระ เช่นคำว่า พร่อม เขียนว่า พร่อม หรือสระอัว ในคำว่า ร่อม เขียนเป็น ร่อม คำว่า ด้วย เขียนเป็น ด้วย เป็นต้น สระที่มักวางผิดที่เสมอ

คือ สระ อู อู และสระ อะ เช่น คำว่า หลง หรือ ครอบครว เป็นต้น

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนภาษาไทย

การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้กับนักศึกษามหาวิทยาลัยอันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศ สาธารณรัฐเกาหลีนั้น ถือได้ว่ามีความยากเป็นอย่างยิ่ง ทั้งด้านตัวผู้เรียนเอง และตระกูลของภาษาที่แตกต่างกัน ทำให้หลักภาษามีความแตกต่างกันเป็นอย่างยิ่ง เหล่านี้เป็นสิ่งที่ผู้สอนจะต้องมีความเข้าใจอย่างถ่องแท้ จึงจะสามารถปฏิบัติการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการศึกษาปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยอันกุกภาษาและกิจการต่างประเทศ ดังที่กล่าวข้างต้น สามารถแบ่งปัญหาที่เกิดขึ้นได้เป็น 2 ลักษณะ คือ ปัญหาจากตัวผู้เรียน และปัญหาความแตกต่างของภาษา จากปัญหาต่าง ๆ สามารถกล่าวถึงข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาการจัดการเรียนการสอนได้ดังต่อไปนี้

ปัญหาจากตัวผู้เรียน

1. ผู้เขียนเห็นว่านักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาไทยเป็นวิชาเอกยังขาดเป้าหมายที่ชัดเจน กล่าวคือ นักศึกษาหลายคนไม่ได้ตั้งใจเลือกที่จะเรียนภาษาไทย เมื่อเริ่มเรียนจึงไม่ใส่ใจมากนักและเห็นว่าภาษาไทยเป็นเรื่องยาก นักศึกษาจึงควรจะมีโอกาสได้สนทนาพูดคุยกับรุ่นพี่ที่กำลังศึกษาในชั้นปีที่สูงกว่า และได้พบปะกับศิษย์เก่าที่ประสบความสำเร็จในการทำงานด้านการใช้ภาษาไทย เพื่อให้นักศึกษาใหม่เกิดความสนใจ

และตั้งเป้าหมายในการทำงาน เมื่อนักศึกษามีเป้าหมายในการทำงานที่ชัดเจนแล้ว ก็จะนำไปสู่ความกระตือรือร้นที่จะศึกษาภาษาไทยและมีความรู้เกี่ยวกับประเทศไทยและวัฒนธรรมไทยอย่างแตกฉาน

2. นักศึกษาควรมีโอกาสทำความเข้าใจเกี่ยวกับรายวิชาต่างๆ ในหลักสูตร เพื่อที่จะได้เข้าใจวัตถุประสงค์ของรายวิชาต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร เช่น วิชาที่เรียนต่อเนื่องกัน หรือวิชาบังคับในหลักสูตร อีกประการหนึ่ง หากนักศึกษามีความประสงค์จะลาพักการศึกษาเพื่อไปต่างประเทศ หรือเป็นทหาร นักศึกษาต้องมีการวางแผนว่าเมื่อกลับมาเรียนตามปกติแล้วจะต้องเรียนวิชาใดบ้าง และต้องวางแผนจัดการว่าจะทำอย่างไรจึงจะเรียนภาษาไทยได้อย่างต่อเนื่อง และสามารถเล่าเรียนได้ไปพร้อม ๆ กับเพื่อน ๆ ในระดับเดียวกัน

ปัญหาความแตกต่างของภาษา

1. ควรให้นักศึกษาได้มีโอกาสฝึกพูดกับเจ้าของภาษามากยิ่งขึ้น นอกจากในห้องเรียนที่มีการจัดการเรียนการสอนโดยเจ้าของภาษาแล้ว นักศึกษาควรจะต้องหาโอกาสได้พบกับเจ้าของภาษา ทั้งที่เป็นอาจารย์คนไทย และนักศึกษาไทยที่ไปศึกษา ณ สาธารณรัฐเกาหลี เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ การฝึกทักษะ โดยเฉพาะทักษะการฟังและการพูดได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้แล้วยังเป็นการศึกษาถึงวัฒนธรรมซึ่งกันและกันในทางอ้อมได้อีกด้วย

2. การจัดการหลักสูตรสำหรับรายวิชาภาษาไทยขั้นต้น จะต้องให้มีรายวิชาที่ปฏิบัติ

งานสอนโดยอาจารย์ชาวไทย เนื่องจากนักศึกษาก็จะได้ฝึกการฟัง การออกเสียงที่ถูกต้องตรงกับธรรมชาติของเจ้าของภาษาได้ตั้งแต่เริ่มเรียนภาษาไทย และขณะเดียวกันควรมีรายวิชาที่สอนโดยอาจารย์ชาวเกาหลีด้วย โดยให้เนื้อหาการเรียนการสอนสอดคล้องกันระหว่างอาจารย์ชาวไทยและอาจารย์ชาวเกาหลี เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาได้อย่างถ่องแท้ยิ่งขึ้น

3. การออกเสียงที่ผิดพลาด เช่น /ฟ/ /ย/ /ง/ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการฝึกหัดเพิ่มมากขึ้น โดยผู้สอนจะต้องสร้างสื่อการเรียนการสอนต่าง ๆ เช่น บัตรคำ เทปบันทึกเสียงการออกเสียงที่ถูกต้อง เป็นต้น ซึ่งนอกจากเสียงพยัญชนะแล้ว การออกเสียงวรรณยุกต์ การออกเสียงสระ ก็จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องใช้สื่อในลักษณะดังกล่าวเช่นกัน

ปัญหาทันการอ่าน

1. ในการฝึกการอ่านนั้น สำหรับผู้เรียนในระดับต้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้ผู้เรียนอ่านออกเสียงเสมอ ทั้งนี้เพื่อให้ทราบได้ว่าผู้อ่านออกเสียงได้ถูกต้องหรือไม่ และในขณะที่อ่านนั้นจะต้องฝึกให้ผู้เรียนทำเครื่องหมายการเว้นวรรคไปด้วย

2. ควรใช้แบบฝึกอ่านคำ เช่น แบบฝึกการอ่านคำควบคล้ำ การอ่านคำสมาส สนธิ ต่างๆ เพื่อฝึกให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญและอ่านได้ถูกต้อง ซึ่งสามารถคัดเลือกคำจากหนังสือแบบเรียนระดับประถมศึกษาของไทยได้

3. ผู้สอนควรจัดทำบัตรคำ หรือแถบประโยคเพื่อฝึกการอ่านคำให้ถูกต้อง

ปัญหาต้นการเขียน

1. ผู้สอนควรจัดทำแบบฝึกหัดเพื่อนำไปสู่การเขียนที่ถูกต้อง เช่น แบบฝึกหัดการเติมคำที่ถูกต้องลงในช่องว่าง เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจและเลือกใช้คำ ซึ่งเป็นคำที่มีความหมายคล้ายกันหรือแตกต่างกันได้อย่างถูกต้อง หรือเป็นแบบฝึกหัดการเติมบทสนทนาที่ถูกต้องเพื่อฝึกการเขียนประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาไทย

2. ผู้สอนจะต้องอธิบายถึงข้อผิดพลาดจากการเขียนของนักศึกษา ซึ่งอาจจะต้องพูดคุยกับนักศึกษารายบุคคล เพราะข้อผิดพลาดของนักศึกษาแต่ละคนอาจมีความแตกต่างกัน การไม่อธิบายถึงข้อผิดพลาดจะทำให้ นักศึกษาจดจำสิ่งที่ผิด ๆ ไปได้

ในกระบวนการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้กับนักศึกษาเกาหลีนั้น นอกจากการแก้ปัญหาข้างต้นแล้ว ผู้สอนจะต้องเป็นผู้ที่จะต้องมีความรู้เทคนิคการสอนต่าง ๆ อีกด้วย ดังที่ สมพงษ์ วิทยกศักดิ์พันธ์ (2548 : 215-261) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของผู้สอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติไว้ว่า

1. จะต้องมีความเป็นกันเอง
2. มีความสนใจต่อเหตุการณ์ทางการเมือง สังคม วัฒนธรรม
3. จะต้องสอนได้อย่างมีชีวิตชีวา / เข้าร่วมกิจกรรมนอกชั้นเรียน
4. สร้างบรรยากาศและกิจกรรมในห้องเรียนได้อย่างน่าสนใจ
5. พูดช้า ชัดถ้อยชัดคำ
6. ให้กำลังใจและกระตุ้นนักศึกษาอยู่เสมอ

คุณสมบัติเหล่านี้ส่วนหนึ่งมาจากบุคลิกภาพของผู้สอนที่จะสร้างความประทับใจและทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกเป็นกันเองในชั้นเรียน สร้างบรรยากาศของการเรียนภาษาใหม่ด้วยความกระตือรือร้น อยากรู้คำศัพท์ อยากรแสดงออก อยากรสนทนากับอาจารย์ผู้สอน

นอกจากนี้แล้วในบทความดังกล่าวยังได้เสนอแนะเทคนิคการสอนภาษาไทยเบื้องต้นให้ชาวต่างชาติไว้ด้วย ดังนี้

1. การสอนนั้นสอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ภาษา ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน และเขียน
 2. บูรณาการทักษะที่เหมาะสม คือ ฟัง-พูด และ อ่าน - เขียน
 3. เตรียมบทเรียนและวิธีการนำเสนอที่เข้าใจง่าย
 4. เตรียมสื่อการเรียนการสอนเพื่อเสริมให้บทเรียนน่าสนใจและให้จำง่ายขึ้น
 5. คำ ประโยค ต้องมีความหมายตรงความต้องการของผู้เรียน
 6. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกฝนได้ทันที
- จากข้างต้นนี้เป็นแนวทางการสอนภาษาไทยให้กับชาวต่างชาติเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพมากที่สุด แต่ทั้งนี้ ผู้สอนจะต้องตระหนักถึงหลักของการกระทำซ้ำ ๆ นั่นคือ ควรจะต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติซ้ำ ๆ เช่น การอ่านแบบฝึกอ่านบ่อย ๆ หรือการทดสอบ เป็นต้น และควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความใฝ่รู้ และแสวงหาข้อมูลทางด้านสังคมและวัฒนธรรมให้มากที่สุด เพราะการเข้าใจถึงสังคมและวัฒนธรรมจะสามารถทำให้เกิดการเรียนรู้ได้เร็วยิ่งขึ้น

ผู้สอน

หนังสืออ้างอิง

พุทธชาติ ธ. โปธิบาล. 2541. **เสียงและระบบเสียง : ภาษาไทย**. ปัตตานี : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.

ภาควิชาภาษาไทย. 2009. **สวัสดิ@ สอนภาษาไทยชีวิตประจำวัน**. ไซล : มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ภาษาและกิจการต่างประเทศ.

ศูนย์เกาหลีศึกษา . 2550. **ไวยากรณ์ ภาษาเกาหลีเบื้องต้น**. ชลบุรี : ศูนย์เกาหลีศึกษา, มหาวิทยาลัยบูรพา.

สมพงษ์ วิทยศักดิ์พันธุ์. "การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ." **วรรณวิทัศน์**.

ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (พฤศจิกายน 2548: 215-261).

박영순. 1998. **한국어 문법 교육론**. 박이정.

최진황. 1917. **외국어과 교육의 역할 및 평가 방향 탐색**. 교유과정연구본부.

태국어과. 2006. **한국어-태국어사전**. 한국외국어대학교.

จากนักเขียนหญิงถึงผู้หญิง

“นูรีฮัน มาเลเซีย” นามปากกาของมุสลีฮา มะแซ นักเขียนหญิงชาวนราธิวาสในฐานะเจ้าของหนังสือ **“Love Story 1 สาส์นรักฉบับผู้ศรัทธา”** ที่กลายเป็นแรงบันดาลใจสำหรับหนุ่มสาวมุสลิม ได้มาเปิดตัวหนังสือเล่มล่าสุด **“ผู้หญิงถึงผู้หญิง”** ที่ร้านหนังสือ Baku ปัตตานี เมื่อวันที่ 22 สิงหาคมที่ผ่านมาว่าหนังสือเล่มนี้สื่อสารถึงผู้หญิงมุสลิมโดยตรง เป้าหมายคือผู้หญิงรุ่นใหม่ ที่สามารถใกล้ชิดกับศาสนาได้ แม้ในกระแสความทันสมัย

นูรีฮัน ซึ่งผลงานเล่มแรกได้กลายเป็นแรงบันดาลใจให้เกิดนักเขียนหนุ่มสาวมุสลิมอีกหลายคนระบุว่า เนื้อหาในหนังสือคือสิ่งที่เธอได้พบเจอและเรียนรู้ด้วยตัวเองทั้งสิ้น ในโลกปัจจุบัน แม้ผู้หญิงจะเก่งกล้า มีบทบาทนอกกรอบครีว่มากยิ่งขึ้น ในนามของผู้หญิงเก่ง ผู้หญิงเหล็ก แต่สุดท้ายแล้วผู้หญิงเหล่านี้ก็ต้องให้เกียรติผู้ชาย เพราะเธอ

“ผู้ชายก็ต้องฟังผู้หญิงเหมือนกัน” เธอกล่าว

ก่อนเสริมว่า ไม่ว่าจะอย่างไร รักมากมายขนาดไหน แต่ทั้งหมดนั้นหากยืนอยู่บนฐานของศาสนาแล้วจะเป็นสิ่งที่ดี

นูรีฮันกล่าวถึงเนื้อหาหนังสือเล่มนี้ว่าเต็มไปด้วยเรื่องราวหลาย ๆ แบบของผู้หญิงที่ต้องเผชิญกับปัญหานานา แต่พร้อมจะสู้ปัญหาอันแสดงถึงความอดทนของผู้หญิง การคลี่คลายปัญหาทางใจต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับผู้หญิง หนังสือเล่มนี้จึงเหมาะแก่การอ่านเพื่อเป็นกำลังใจให้อดทน กล้าหาญ และต่อสู้ต่อไป **นูรีฮัน**